

formatoriske Bestræbelser, som den stadig spøgefulde Pater havde bragt paa Bane.

„Jeg skal sige Dem“ — sagde han — „jeg gør mig skam ogsaa bekendt med de mange opsigtsvækkende Flyveskrifter og Flyveblade og andre Flyveredskaber, hvormed ærede Samtidige render Storm mod Himlen. Man vil jo gerne følge med Tiden, ikke sandt . . . skønt det sandelig ofte kan være vanskeligt nok for en aldrende Kavalier. Tiden vimser saa skrækkelig gesvindt af Sted. Dér lægger man sig en Aftenstund trygt til Hvile i Tillid til sin paa de allernyeste Forskninger samvittighedsfuldt grundede Tro — og den næste Morgen læser man i sit Flyveblad under et Opraab til fornyet Abonnement, at man allerede er sakket langt agterud, at en eller anden Hr. Darwin eller Hr. Edison med sin sidste Opfindelse har afluret Vorherre nye Hemmeligheder, og at alle Gaaders Løsning nu vil følge i næste Kvartal. Synes De ikke ogsaa, Hr. Hansted, at D'hr. Vilh. Pram og Pastor Magensen med Suite kunde fare lidt mindre voldsomt frem? Det forekommer mig, at de gode Folk noget for meget fremkalder Indtrykket af en Flok udbrudte Slaver, hvem Frihedsfornemmelsen har gjort ganske kannibalske. Det er nu ikke nok med, at de har faaet al Guddommelighed